

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ν. ΦΙΛΑΡΕΤΟΥ.

Δωσιδικία
τῶν ἀλλοδαπῶν
δυνάμει τῶν συνθηκῶν.

(Ἀναδημοσίευσις ἐκ τοῦ ΚΕ' τόμου τῆς «Ἑλληνικῆς
καὶ τῆς γαλλικῆς νομολογίας»).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΑΘΗΝΩΝ

N

3340

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ
1906

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

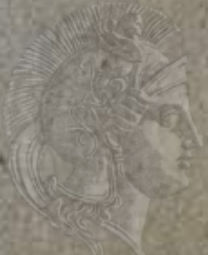
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

1990

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

N. 3340

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ν. ΦΙΛΑΡΕΤΟΥ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΑΘΗΝΩΝ

742

22 ΣΕΠ. 1958

Δωσιδικία τῶν ἀλλοδαπῶν

δυνάμει τῶν συνθηκῶν.

(Ἀναδημοσίευσις ἐκ τοῦ ΚΕ' τόμου τῆς «Ἑλληνικῆς
καὶ τῆς γαλλικῆς νομολογίας»).

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Τ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΚ ΔΩΡΕΑΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ
1906

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΔΩΣΙΔΙΚΙΑ ΤΩΝ ΑΛΛΟΔΑΠΩΝ

ΔΥΝΑΜΕΙ ΤΩΝ ΣΥΝΘΗΚΩΝ

«Αλλοδαποὶ δύνανται νὰ ἐναχθῶσι παρ' ἀλλοδα-
 »πῶν ἐνώπιον τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων, . . .
 »ἢ ὅταν συνθῇται τοῦ κράτους κάμνουν ἐξαίρεσιν
 »τινα». (Πολ. δικ. ἄρθρ. 27).

§ 1. — Ἀπὸ θεωρητικῆς ἀπόψεως τὰ ἐγχώρια δικαστήρια
 δεόν ν' ἀνοίγωσι τὰς θύρας αὐτῶν εἰς πάντας ἀνεξαίρετως τοὺς κα-
 τοικοῦντας ἢ καὶ ἀπλῶς διαμένοντας ἐν τῇ χώρᾳ, διότι ἡ σύστα-
 σις κατοικίας ἢ ἡ διαμονὴ ἐν αὐτῇ ἐμφαίνει ὑποταγὴν εἰς τὴν ἐγ-
 χώριον δικαιοδοσίαν¹. Τοῦτου ἔνεκα αἱ νομοθεσίαι, πολλαπλασιάζ-
 ζουσιν τὰς περιπτώσεις τῆς ἀρμοδιότητος τῶν ἐγχωρίων δικαστη-
 ρίων εἰς τοὺς ἀλλοδαπούς, τείνουσιν εἰς πλήρη ἀφομοίωσιν αὐτῶν
 πρὸς τοὺς ἡμεδαπούς². οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ αἱ ψηφιζόμεναι συνθῆκαι
 καλλιεργοῦσι τὸ νομοθετικὸν ἔδαφος πρὸς τελείαν ἀφομοίωσιν.

Ἡ ἐλληνικὴ ὁμῶς νομοθεσία, κατὰ μίμησιν τῆς γαλλικῆς, ἐξ-
 αιρετικῶς μόνον ἐχορήγησε τοῖς ἀλλοδαποῖς δικαίωμα, ὅπως ἐνά-
 γωσιν ἀλλοδαπούς ἐνώπιον τῶν ἐγχωρίων δικαστηρίων, διότι δυ-
 νάμει τοῦ ἄρθρ. 27 τῆς πολ. δικονομίας, ἐκτὸς τῶν λοιπῶν περι-
 πτώσεων, καθ' ἃς ἀλλοδαποὶ δύνανται νὰ ἐναχθῶσι παρ' ἀλλοδα-
 πῶν ἐνώπιον τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων, ἐπιτρέπεται καὶ «ὅ-
ταν συνθῇται τοῦ κράτους κάμνουν ἐξαίρεσιν τινα». Οἱ ἐρμηνευταὶ τῆς πολιτικῆς δικονομίας παραδέχονται, ὅτι ἔδει
 τοῦτο νὰ ἐπιτρέπηται ἀπεριορίστως ὑπὸ τῆς ἐγχωρίου νομοθεσίας³.
 Ἀλλ' αἱ ἐξαίρεσεις εἶναι τόσαι καὶ παρ' ἡμῶν⁴, ἐπίσης παρὰ ταῖς
 λοιπαῖς νομοθεσίαις, ὥστε ὀλιγίστη ἀπέμεινεν ἐφαρμογὴ εἰς τὸν
 κανόνα⁵.

§ 2. — Δυνάμει τοῦ διεθνοῦς ιδιωτικοῦ δικαίου, ἢ εἰς ἀλ-

1. Σπ. Εὐκλείδου, Πολ. δικονομία I § 57 σημ. 8.—Bar 417 καὶ 443.

2. F. Daguin. La république de Saint-Marin p. 52 § 71.

3. Εὐκλείδου, αὐτόθι § 57 σημ. 7.

4. Αὐτόθι σημ. 8.

5. Bar. 407 καὶ ἐπ. 413 καὶ 417. Despagne 184.

λοδαπούς παραχώρησις δικαιωμάτων συνήθως γίνεται κατὰ τρεῖς τρόπους: I) ὑπὸ τὸν ὅρον **τῆς ἀμοιβαιότητος** (le traitement de la réciprocité)· II) ὑπὸ τὸν ὅρον **τῆς τὰ μάλιστα εὐνοουμένης πολιτείας** (la clause de la nation la plus favorisée)· καὶ III) ὑπὸ τὸν ὅρον **τῆς ἐθνικότητος** (le traitement national) ⁶.

§ 3. — Κατὰ τὴν τρίτην § τοῦ ἄρθρου 24ου τῆς ἀπὸ 27 μαΐου 1855 συνθήκης μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας ⁷, κυρωθείσης διὰ τοῦ ν. ΣΖΔ' τῆς 25 ἰουλίου 1855, διετάχθησαν τὰκόλουθα:

«**Αἱ διαφοραὶ καὶ δίκαι**, αἵτινες ἤθελον ἐγερθῇ ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ πολιτικῶν καὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων μεταξὺ τῶν ὑπηκόων τῶν δύο δυνάμεων ἢ μεταξὺ τῶν Ὀθωμανῶν καὶ τῶν ξένων ὑπηκόων· καὶ τὰνάπαλιν, αἱ διαφοραὶ καὶ δίκαι, αἵτινες ἤθελον ἐγερθῇ ἐν Τουρκίᾳ ἐπὶ πολιτικῶν καὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων μεταξὺ τῶν ὑπηκόων τῶν δύο δυνάμεων ἢ μεταξὺ Ἑλλήνων ὑπηκόων καὶ ὑπηκόων ξένων δυνάμεων, θέλουσι δικάζεσθαι ἐν ἑκατέρῳ τῶν ἐπικρατειῶν κατὰ τὰς ἀρχάς, τοὺς νόμους καὶ τὰς διατάξεις, αἵτινές εἰσιν ἐν ἰσχύϊ ὡς πρὸς τὰ μᾶλλον εὐνοούμενα ἔθνη».

§ 4. — Τὰ ἐν τῇ συνθήκῃ τῆς Κάλλιντζας συνομολογηθέντα οὐδαμῶς μετεβλήθησαν διὰ τῆς ἀπὸ 22 νοεμβρίου | 4 δεκεμβρίου 1897 συνθήκης περὶ εἰρήνης, δι' ἧς μάλιστα ἐτηρήθησαν ἐν ἰσχύϊ (ἄρθρ. 9) καὶ πᾶσαι αἱ ἀτέλειαι καὶ προνομίαι, ὧν οἱ Ἑλλήνες ἀπήλαυον πρὸ τοῦ πολέμου ἐν ἴσῃ μοίρᾳ πρὸς τοὺς ὑπηκόους τῶν ἄλλων κρατῶν καὶ δυνάμει τῶν κεφαλαιώσεων (capitulations) ⁸. Διὰ δὲ τῆς ἀπὸ 30 μαρτίου | 12 ἀπριλίου 1903 συνθήκης περὶ ἐμπορίου καὶ ναυτιλίας μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας, κυρωθείσης διὰ τοῦ ν. ΒΣΜ' τῆς 24 μαΐου 1903, οὐ μόνον δὲν ἐτροποποιήθη ἡ ἀνωτέρω παρατεθεῖσα διάταξις τῆς § τρίτης τοῦ ἄρθρ. 24 τῆς ἀπὸ 27 μαΐου 1855 συνθήκης, ἀλλὰ καὶ ρητῶς ἐκ

6. Τὰ περὶ τῶν ὁρῶν τούτων τῶν συνθηκῶν ὅρα εἰς Dalloz, Traité international n° 210.

7. Συλλογὴ τῶν ἐν ἰσχύϊ προξενικῶν συνθηκῶν κλπ. ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν σ. 390—402.

8. Γ. Φιλ. Προνομίαι καὶ ἀτέλειαι Ἑλλήνων ἐν Τουρκίᾳ § 29 σ. 46.

νέου ἐπεκυρώθη, διότι ἐν § 8ῃ τῆς ἀπὸ 30 μαρτίου 1903 τελευταίας συνθήκης ἐπὶ λέξεσι⁹ διετρίχθησαν τάδε :

«*Ἀπαντα τὰ δικαιώματα, προνομίαι καὶ ἀτέλειαι, τὰ παραχωρηθέντα τοῖς ὑπηκόοις, τοῖς πλοίοις, τῇ ναυτιλίᾳ καὶ τῷ ἐμπορίῳ τῶν δύο συμβαλλομένων κρατῶν, ὑπὸ τῶν διατάξεων τῆς συνθήκης τῆς Κάλλιντζας, τῆς μεταξὺ τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου καὶ τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας συνομολογηθείσης τὴν 27 μαΐου 1855, ἐπιβεβαιοῦνται (sont confirmés) . . .*»

§ 35. — Κατὰ τάνωτέρω ἐκτεθέντα οἱ τε Ἕλληνες καὶ οἱ Ὀθωμανοὶ πολῖται, ἀπολαύοντες, δυνάμει τῶν συνθηκῶν, ὅλων τῶν δικαιωμάτων, τῶν παραχωρηθέντων εἰς τὴν τὰ μάλιστα εὐνοουμένην πολιτείαν, σὺν ἄλλοις καὶ ὡς πρὸς τὰ φορῶντα εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν δικαστηρίων, δύνανται νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν ἐφαρμογὴν τῶν καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς συνθήκαις διατασσομένων, καθόσον εἰς τοῦτο συνίσταται ὁ ὅρος τῆς τὰ μάλιστα εὐνοουμένης πολιτείας, ἵνα πλεονέκτημα, παραχωρηθὲν πρὸς ἄλλο κράτος, οὐ μόνον διὰ πάσης προγενεστέρας, ἀλλὰ καὶ διὰ πάσης μεταγενεστέρας συνθήκης, γίγνηται αὐτοδικαίως δικαίωμα, τοῦ ὅποιου δύναται τις νὰ ζητήσῃ τὴν ἐνάσκησιν. Σύμφωνας καὶ ὁ Dalloz¹⁰. «*... de sorte qu'un avantage accordé à une autre nation par tout traité SUBSÉQUENT devient, ipso facto, un droit dont on peut réclamer l'exercice*».

Διὰ πασῶν σχεδὸν τῶν μεταγενεστέρας τῆς ἐν Κάλλιντζᾳ συνθήκης συνομολογηθεῖσων ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος συνθηκῶν μετ' ἄλλων κρατῶν, ὡς πρὸς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν δικαστηρίων, ἀνεγράφη τὸ τῆς ἀφομοιώσεως πρὸς τοὺς ἰθαγενεῖς δικαίωμα (le traitement national), ἥτοι παρεχωρήθησαν τοῖς ἄλλοδαποῖς ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ δικαιώματα, ὧν ἀπολαύουσιν οἱ ἰθαγενεῖς, καθόσον ὁ ὅρος οὗτος συνίσταται εἰς τὴν ἀφομοίωσιν τῶν ἄλλοδαπῶν πρὸς τοὺς ἰθαγενεῖς. «*Le traitement national consiste — διδάσκει ὁ Dalloz¹¹ — à faire jouir ... des mêmes avantages*

9. Αὐτόθι σ. 55 § 35.

10. Dalloz, Traité international n° 210.

11. Αὐτόθι, Traité international, n° 210.

qui sont assurés, par les lois et réglemens du pays, aux nationaux propres».

§ 6. — Ὡς παραδείγματα τῆς ἀναγκῆς τοῦ ὅρου τῆς ἀφομοιώσεως τῶν ἀλλοδαπῶν πρὸς τοὺς Ἑλληνας ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων μετὰ τῶν κρατῶν, μεθ' ὧν συνωμολογήθησαν συνθήκαι, εἰσὶν αἱ ἀκόλουθοι διατάξεις τῶν ὑπὸ νόμων κυρωθειῶν συνθηκῶν :

I. Ἡ § β' τοῦ ἄρθρου 3ου τῆς ἀπὸ 27 ἰουνίου | 9 ἰουλίου 1884 συνθήκης ἐμπορίας καὶ ναυτιλίας μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ **Γερμανίας**¹², δι' ἧς διετάχθησαν τάδε :

«Θέλουσιν εἶσθαι ἐλεύθεροι νὰ προσέρχωνται εἰς τὰ δικαστήρια πρὸς ἐπιδίωξιν ἢ ὑπεράσπισιν τῶν δικαίων αὐτῶν, θέλουσιν ἀπολαύη, ὡς πρὸς τοῦτο, **τῶν αὐτῶν καὶ οἱ ἰθαγενεῖς δικαιομάτων καὶ προνομίων**, καὶ δύνασθαι, ὡς αὐτοί, ἐν πάσῃ δικαστικῇ πράξει νὰ μεταχειρίζωνται τοὺς ὑπὸ τῶν νόμων τοῦ κράτους ἐπιτρεπομένους δικηγόρους, πληρεξουσίου ἢ πράκτορας».

Προσέτι αἱ ἀκόλουθοι συνθήκαι, ἐν αἷς ἢ κατὰ λέξιν ἢ κατ' ἔννοιαν ἀνεγράφη ὁ αὐτὸς ὅρος τῆς ἀφομοιώσεως τῶν ἀλλοδαπῶν πρὸς τοὺς ἰθαγενεῖς ὡς πρὸς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων.

II. Ἡ § γ' τοῦ ἄρθρου 15 τῆς ἀπὸ 29 ὀκτωβρίου | 10 νοεμβρίου 1886 συνθήκης μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ **Μεγάλης Βρετανίας**¹³.

III. Τὸ ἄρθρον 2ον τῆς ἀπὸ 20 μαρτίου | 1 ἀπριλίου 1899 συνθήκης μεταξὺ **Ἰταλίας** καὶ Ἑλλάδος¹⁴.

IV. Ἡ § α' τοῦ ἄρθρ. 4ου τῆς ἀπὸ 13 | 25 μαΐου 1895 συνθήκης μεταξὺ **Βελγίου** καὶ Ἑλλάδος¹⁵.

V. Ἡ § α' τοῦ ἄρθ. 12 τῆς ἀπὸ 20 μαΐου 1899 συνθήκης φι-

12. Συλλογὴ προξενικῶν συνθηκῶν σ. 236.

13. Συλλογὴ προξενικῶν συνθηκῶν σ. 14. Ἡ διάταξις αὕτη παρελήφθη ἐκ τοῦ ἄρθρου 11ου τῆς ἀπὸ 4 ὀκτωβρίου 1837 συνθήκης μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἀγγλίας.

14. Συλλογὴ προξ. συνθ. σ. 314.

15. Αὐτόθι σ. 164.

λίας, ἐμπορίου καὶ ναυτιλίας μεταξὺ **Ἰαπωνίας** καὶ **Ἑλλάδος**¹⁶.

Προσέτι τὸ μὲν ἄρθρ. 1ον τῆς ἀπὸ 13 | 25 δεκεμβρίου 1843 συνθήκης μεταξὺ **Δανίας** καὶ **Ἑλλάδος**¹⁷, **προγενεστέρας** τῆς ἐν Κάλλιντζα ἐλληνοτουρκικῆς, καὶ τὸ ἄρθρ. 1ον τῆς ἀπὸ 10 ἰουνίου 1887 συνθήκης μεταξὺ **Ἑλβετίας** καὶ **Ἑλλάδος**¹⁸, **μεταγενεστέρας** τῆς ἐν Κάλλιντζα, ἐν αἷς ἐπίσης ἀναγράφεται ὁ ὅρος τοῦ μᾶλλον εὐνοουμένου κράτους.

§ 7. — Τούτων οὕτως ἐχόντων καὶ δυνάμει τοῦ ὅρου τῆς τὰ μάλιστα εὐνοουμένης πολιτείας, τοῦ περιληφθέντος, ὡς εἴρηται, ἐν τῷ ἄρθρῳ 24ῳ τῆς ἐν Κάλλιντζα συνθήκης, πᾶσαι αἱ διατάξεις, αἱ ἀναγεγραμμέναι εἰς τὰς λοιπὰς συνθήκας καὶ δυνάμει τῶν ὁποίων ἀλλοδαποὶ δύνανται νὰ ἐναχθῶσιν ὑπὸ ἀλλοδαπῶν ἐνώπιον τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων, ὡς ἀφομοιούμενοι μετὰ τῶν ἡμεδαπῶν, ἔνεκα πάσης ὑποχρεώσεως, ἰσχύουσι καὶ διὰ τοὺς Ὁθωμανοὺς ὑπηκόους. Ἀρμόδια δὲ διὰ τοὺς ἀλλοδαπούς εἰσι πάντα τὰ ἐλληνικὰ δικαστήρια, συμφώνως τῷ ἄρθρ. 28 τῆς πολ. δικ., ἀφ' οὗ ὁ ἀλλοδαπὸς δύναται νὰ ἐναχθῇ ὑπὸ ἡμεδαποῦ ἐνώπιον παντὸς ἐλληνικοῦ δικαστηρίου, ἔνεκα τῆς ἀφομοιώσεως τῶν ἀλλοδαπῶν πρὸς τοὺς ἰθαγενεῖς, πάντως δὲ τὰ ἐλληνικὰ δικαστήρια τῆς κατοικίας ἢ τῆς διαμονῆς τῶν ἀλλοδαπῶν, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 27 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρ. 16, 19, 20 καὶ 22 τῆς πολιτ. δικον.

§ 8. — Ὁμογνωμοῦσι περὶ τούτου πάντες οἱ ἐρμηνευταὶ τῆς ἡμετέρας δικονομίας. Οὕτως οἱ Οἰκονομίδης—Λιβδαῶς¹⁹ κατηγορηματικῶς παραδέχονται, ὅτι κατὰ τὰς συνθήκας μετὰ τῆς Μεγάλης Βρετανίας, τῆς Γερμανίας, τῆς Ἰταλίας, τοῦ Βελγίου καὶ τῆς Ἰαπωνίας, οἱ ἀλλοδαποὶ ἐνάγουσιν ἐνώπιον τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων ἀλλοδαπούς· ἐπίσης δὲ κατὰ τὰς συνθήκας μετὰ τῆς Δανίας καὶ τῆς Ἑλβετίας, ἔνεκα τοῦ ὅρου τῆς τὰ μάλιστα εὐνοουμένης πολιτείας.

Τὰ αὐτὰ διδάσκει ὁ Φέδερ ἐρμηνεύων τὰς μετὰ τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Μεγάλης Βρετανίας συνθήκας²⁰. Ἐπίσης ὁ Ποταμιᾶ-

16. Αὐτόθι σ. 278.

17. Αὐτόθι σ. 262.

18. Αὐτόθι σ. 272.

19. Πολ. δικον. § 45 σ. 211, σημ. 9.

20. Πολ. δικον. § 106 σελ. 428.

νος²¹, ὅστις σὺν ἄλλοις λέγει : «ὥστε ὑπήκοος τῆς Ἀγγλίας, ἥτις συνδέεται πρὸς τὴν Ἑλλάδα διὰ συνθήκης τοιαύτης, δύναται νὰ ἐναγάγῃ ἐνώπιον ἐλληνικοῦ δικαστηρίου Ἀγγλον ἢ ἀλλοδαπὸν ἄλλον». Ἐπίσης ὁ Εὐκλείδης²², ὅστις σὺν ἄλλοις προσθέτει, ὅτι ἀλλοδαποὶ ἐνάγουσιν ἀλλοδαπούς, ἐξομιοῦμενοι, δυνάμει τῶν συνθηκῶν πρὸς τοὺς ἡμεδαπούς. Ὅτι δὲ τάνωτέρω²³ ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ φυσικῶν καὶ νομικῶν προσώπων ὁμογνωμοῦσι πάντες οἱ συγγραφεῖς²⁴.

§ 9.—Τῶν ἐρμηνευτῶν τῆς πολ. δικονομίας ὁμοφώνως καὶ ὁρθῶς παραδεχομένων, ὅτι ἰσχύουσιν αἱ ἐν τοῖς συγγράμμασιν αὐτῶν ἀναφερόμεναι συνθήκαι, καθ' ἃς οἱ ἀλλοδαποὶ καὶ τὰ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φυσικὰ καὶ νομικὰ πρόσωπα δύνανται νὰ ἐναχθῶσιν ὑπὸ ἀλλοδαπῶν, συνάγεται πασιδῆλως, ὅτι καὶ Ὁθωμανοί, ἀφομοιούμενοι, δυνάμει τῶν συνθηκῶν, ἐνεκὰ τοῦ ὅρου τῆς τὰ μάλιστα εὐνοουμένης πολιτείας, πρὸς ἡμεδαπούς, ἐνάγουσιν Ὁθωμανοὺς ἐνώπιον τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων.

Τὸ πνεῦμα δὲ τῆς τελείας ἐν πᾶσιν ἀφομοιώσεως τῶν πολιτῶν ἀμφοτέρων τῶν συμβαλλομένων μερῶν πρὸς τοὺς ἡμεδαπούς ἐν τῇ συνθήκῃ τῆς Κάλλιντζας συνάγεται ἄλλως καὶ ἐκ τῶν ἀρθρῶν 1, 2, 9, 11, 12, 13, 14 καὶ 27 αὐτῆς, ἐκτὸς τῆς εἰδικῆς ἐν τῷ ἀρθρῷ 24 διατάξεως, περὶ ἧς πλατύτερον ἀνωτέρω (§ 3) ἐγένετο λόγος ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν δικαστηρίων.

Οὕτως ἀναμφίβολος εἶναι ἡ ἀρμοδιότης τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων δι' ἀγωγάς, ἐγειρομένας ἐκ μέρους Ὁθωμανῶν κατ' Ὁθωμανῶν — ἀφομοιουμένων, ὡς εἴρηται, πρὸς τοὺς ἡμεδαπούς — «ἐνώπιον παντὸς ἐλληνικοῦ δικαστηρίου» (ἀρθρ. 27, 28 πολ. δικονομ.) πολλῶ μᾶλλον ἐὰν οὗτοι ἐνάγωνται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς κατοικίας ἢ διαμονῆς αὐτῶν (πολ. δικ. 27. 16).

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 δεκεμβρίου 1905.

21. Πολ. δικον. II. § 625 σ. 382 σημ. 45.

22. Πολ. δικον. I § 57 σημ. 11 σ. 202.

23. Ὡς πρὸς τὰ παρὰ Γάλλοις ἰσχύοντα, Dalloz, competence civile etc. nos 197 et s., Supplément nos 126 et s., Droits civils nos 179, 180 et s. 301 et s. Weiss ἀριθ. 303. σ. 616.

24. Aubry et Rau, VIII, § 748 bis, 141 note 20. — Paris 23 αὐγούστου 1870. — Nancy 31 αὐγούστου 1871. — Paris 15 μαρτίου 1872. — Cass. 22 ἰανουαρίου 1849. — Ποταμιᾶνος II σ. 374 σημ. 31. — Εὐκλείδης I σ. 202.

